

“El que no podem fer, és actuar per intuïció”

Escrit per Fabiola Llanos, La Independent
dijous, 8 de març de 2012 16:03

Entrevista a *Montserrat Gatell i Pérez, presidenta de l'ICD (Institut Català de les Dones) (dimarts, 6 de març de 2012, 11.00 h) (Per Fabiola Llanos i Carmen G. Aragón)

Montserrat Gatell i Pérez és presidenta de l'Institut Català de les Dones des del gener de 2011. Ens rep al seu despatx i li expliquem com anirà l'entrevista. Tot rient ens diu: "Les preguntes personals són més fàcils".

–Per començar, ens podria fer un balanç d'aquest temps com a presidenta de l'ICD, citant, per exemple, els punts positius i negatius, així com l'època en què li ha tocat presidir?

A veure, d'entrada, quan algú pot accedir a un càrrec com aquest, primer de tot és un honor, en el sentit de que hi ha moltes dones que estan molt preparades per tal de poder exercir de presidentes de l'Institut Català de les Dones. I, per tant, que a una, per les circumstàncies que sigui, li toqui en la seva trajectòria política poder presidir aquesta institució, doncs abans que res és un honor.

Ha estat un any molt especial, perquè és un primer any de legislatura, un primer any també com a presidenta, i per tant es necessita un temps per adaptar-se, per conèixer una mica els ritmes diversos que té la institució, sobretot perquè s'ha d'actuar en diferents plànols. En la gestió directa de la institució, per una banda; en un plànol més polític, de relacions amb el Parlament de Catalunya, amb les diputacions, amb altres institucions; en la coordinació del

“El que no podem fer, és actuar per intuïció”

Escrit per Fabiola Llanos, La Independent
dijous, 8 de març de 2012 16:03

propi govern de la Generalitat, que és la funció bàsica de l'Institut Català de les Dones... I per tant has d'anar assolint un gran coneixement no només de les persones de referència de cadascun del departaments, sinó de la seva manera de funcionar, dels seus objectius, de les seves prioritats, i intentar que les teves prioritats com a presidenta del ICD siguin també les prioritats del Director General de Seguretat, de la direcció general d'Ensenyament, de Justícia i d'altres unitats de benestar social també, per exemple. Després, el coneixement adquirit del teixit associatiu, que és molt ampli en el nostre país. Aquesta és una de les parts més enriquidores, doncs hi ha moltíssimes entitats, molt diverses i que actuen en plànols molt diferents en l'àmbit de la igualtat dels homes i les dones o en l'àmbit de la defensa dels drets de les dones. I, com a entitats molt diferents que són, la relació que s'estableix ha de partir d'un gran coneixement mutu i també d'una gran confiança mútua.

Per tant jo penso que aquests àmbits són els que en primera instància has d'abordar per tenir després les eines necessàries perquè de totes aquestes relacions amb institucions, amb el propi govern, amb els partits polítics, amb la societat i les xarxes associatives del país se n'extreguin les accions de govern que, com a presidenta de l'ICD, una ha de tirar endavant.

Al final de tot aquest procés és quan tens més coneixement de tot l'àmbit que et pertoca i per tant pots determinar quines són les necessitats i sobretot quines són les eines amb les que comptes per poder fer front a les polítiques actives en defensa dels drets de les dones.

–Un estudi recent elaborat per la Fundació Ma. Aurèlia Capmany demostra que la nova reforma laboral aprovada pel govern espanyol afecta de manera greu el mercat laboral de les dones. I, en general, certes condicions nacionals i internacionals, també ho fan. Es reflecteix aquest fet en la presa de decisions de l'ICD?

–Sí, té a veure sobretot amb la prioritització de les accions de govern que s'han d'emprendre. Bàsicament, perquè el que no podem fer (i jo crec que això és una responsabilitat dels poders públics) és actuar per intuïció. Perquè, en realitat, en el fons, els poders públics estem gestionant recursos públics, i per tant tot allò que facis ha de revertir d'una manera positiva, ha de tenir un impacte en la societat, i perquè tingui aquest impacte primer has de conèixer quines són les necessitats del país en cada moment determinat.

Això vol dir que les polítiques actives de dones que es duïen a terme fa quinze anys són necessàriament diferents de les actuals, i fins i tot de les de fa cinc anys. Per què? Doncs perquè ara tenim, entre d'altres coses, una situació econòmica determinada, com bé deia

“El que no podem fer, és actuar per intuïció”

Escrit per Fabiola Llanos, La Independent
dijous, 8 de març de 2012 16:03

vosté, a nivell tan nacional com internacional, i per tant ens hem d'adequar a quines són aquestes necessitats i quines són les necessitats de les dones avui en aquest context econòmic i social. I això fa que prioritzem unes coses i no unes altres. D'aquí ve, per exemple, que una de les tres línies estratègiques i prioritàries de l'ICD en aquesta legislatura sigui el treball, el coneixement i la posada en marxa d'accions concretes en l'àmbit de la dona i el món laboral, i les carreres professionals.

Ens podria donar un exemple d'acció dins aquest àmbit?

Sí, primer de tot, per exemple, nosaltres estem convençudes i convençuts que el que hem de fer és conèixer quina és la situació. Per exemple, hem iniciat ja des de finals de l'any passat una relació amb una sèrie d'universitats que tenen ja alguns programes determinats de foment de les habilitats directives de les dones, les escoles de negocis o algunes facultats d'economia, empresarials, etc. O d'altres que tenen programes que incentiven el fet que les dones coneguin les possibilitats que tenen, igual que els nois, d'accedir a carreres tecnològiques, carreres tècniques, on la presència femenina és molt baixa.

Res de tot això acabarà amb la crisi, perquè de vegades se'ns demanen solucions màgiques per a situacions globals, i no les tenim. Tant de bo! Però no les tenim. Però sí que és veritat que es pot incidir en el camí de l'apoderament de les dones i en la consecució dels seus drets. Per exemple, val a dir que hi ha un programa molt determinat de la Universitat de Vic que premia treballs de recerca de batxillerat, i nosaltres ens hem afegit a aquesta iniciativa creant un premi específic de l'ICD per a persones que facin treballs de recerca al batxillerat sobre temes de gènere.

Per què? Perquè sigui conegut. Perquè prenguin consciència ells mateixos i elles mateixes de les mancances que tenim en el nostre país. O amb la UPC, per exemple, doncs també hi ha un programa que es diu [DONATECH](#) i nosaltres hi participem –l'any passat també ho vam fer–, que el que fa és premiar noies, que ja són universitàries, algunes doctorades o bé estan fent el doctorat. Es premia el talent d'aquestes noies en l'àmbit tecnològic de les carreres tecnològiques. Hem d'obrir la visió que tenen les joves de quin pot ser el seu futur i les hem d'ajudar a conèixer que poden accedir a un munt de sectors que estan molt masculinitzats i que per tant d'una manera natural s'obvien per part de les noies. Coses concretes com aquesta. També és veritat que amb la Secretaria de Relacions Laborals i Ocupació, del Departament d'Empresa i Ocupació, estem ajustant algunes accions molt concretes a les quals l'ICD s'hi afegeix i que estan dins el Pla Director de la Secretaria i del Departament d'Empresa i Ocupació i que va dirigit a les dones. En quins aspectes? L'altre dia, per exemple, vam fer conjuntament una jornada de reflexió per veure quina era la situació i quines accions podíem

“El que no podem fer, és actuar per intuïció”

Escrit per Fabiola Llanos, La Independent
dijous, 8 de març de 2012 16:03

emprendre en el tema de la bretxa salarial.

I així, la Secretaria de Relacions Laborals i Ocupació, juntament amb l'ICD, fem –o be ens demanen o nosaltres oferim– accions conjuntes per tal de sensibilitzar, ja que és un problema de sensibilització. No és un problema de lleis ni de normatives, perquè això ja està assumit i adquirit; davant de la llei tothom ha de cobrar el mateix per la mateixa feina, òbviament. Però això no passa a la realitat.

Si hi havia hagut algun intent d'enfrontar-se a aquest problema des del punt de vista més social, més dels drets, ha fracassat, perquè els drets ja estan adquirits. Una altra cosa, i és el que pensem nosaltres i també la Secretaria d'Ocupació, és que el que s'ha de fer és un treball en l'àmbit de l'empresa, no en l'àmbit de treballadors i treballadores. És una feina que també fem amb els sindicats, subvencionant-los projectes i programes de les seves agrupacions dirigits a formar els seus delegats i delegades sindicals dins les seves empreses perquè vagin fent també aquest discurs.

Hi ha diverses accions, algunes són molt incipients, d'altres veuran la llum aquest primer semestre d'aquest any 2012.

Entre les preocupacions de l'ICD s'integrarien també les que té Montserrat Gatell respecte a la situació de les dones?

Sí, completament. És que no pot ser d'una altra manera si ets una dona. I no pot ser d'una altra manera si ocupes un càrrec que et permet conèixer amb força profunditat què és realment el que està passant. I dic això expressament, "conèixer amb certa profunditat", perquè la majoria de la població és aliena a tot això.

Creu que els mitjans de comunicació tenen molt a veure amb aquesta realitat? És a dir, què hauria de canviar als mitjans de comunicació en referència a la situació de la dona? Què haurien de reflectir els mitjans?

Jo crec que als mitjans de comunicació el que nosaltres els hem de - i podem - demanar és

“El que no podem fer, és actuar per intuïció”

Escrit per Fabiola Llanos, La Independent
dijous, 8 de març de 2012 16:03

col·laboració i responsabilitat. Perquè són l'altaveu. Sent una mica frívola, si una cosa no surt a la TV, no existeix. Si no ho llegim a la premsa escrita, no existeix. Aleshores, els esforços que fan les administracions i les entitats (cadascuna d'elles en el seu àmbit) per visibilitzar els problemes dels drets de les dones, de l'exercici dels drets de les dones en el nostre país en aquest moment, són immensos. Però lluitem moltes vegades contra una cosa, que és el silenci dels mitjans. I això és com David contra Goliat.

Per molts esforços que fem, si no tenim un ressò públic ens costa molt emetre aquest missatge. I això és absolutament necessari, i aplicable al 100% en l'àmbit de la violència masclista. Per exemple, si (la violència masclista) està invisibilitzada, és que no existeix; si no existeix, no hi ha una preocupació social; si no hi ha una preocupació social, no hi ha corresponsabilitat de la societat amb els poders públics, i per tant les víctimes queden més desamparades del que ja estan. Doncs això en qualsevol altre àmbit és exactament el mateix.

Respecte als mitjans, jo els hi demanaria, si de cas, o si se'm permet, que no contribueixin a “les flors que no fan estiu” o sigui a amplificar molt una cosa en un moment determinat perquè és vendible, sinó que la seva responsabilitat o la seva col·laboració hauria d'anar molt més enllà, hauria de ser més periòdica, més recurrent. Ens costa molt que els mitjans vinguin aquí a parlar amb nosaltres si no ha passat res. I en canvi tenim moltes coses per explicar.

L'any 2011 la xifra total de dones assassinades a Catalunya va ser de 10. Dissortadament, només han passat dos mesos des de l'inici de 2012 i ja n'hi ha hagut 6. D'altra banda, ja que esmentem la paraula "assassinades", ens podria dir a què és deguda la tendència de canviar el terme "assassinat" per "homicidi"? Quina creu que és la diferència? C
reu
que té alguna cosa a veure la difusió o no dels mitjans amb el fet que hi hagi més dones mortes?

És una qüestió terminològica de l'àmbit jurídic.

Però, per què s'està emprant “homicidi”? Quina és la raó?

No ho sé, no sóc cap especialista d'això en absolut. Però és una mica similar al que pas

“El que no podem fer, és actuar per intuïció”

Escrit per Fabiola Llanos, La Independent
dijous, 8 de març de 2012 16:03

sa en la violència de gènere amb els termes "violència de gènere" o "violència masclista". Nosaltres tenim una llei a Catalunya que parla de violència masclista. L'explicita d'aquesta manera, la defineix i diu quins tipus de violència masclista existeixen i són reconegudes com a tal per aquesta llei. És una llei del dret de les dones a eradicar la violència masclista només existent a Catalunya, i per tant només a Catalunya es parla de violència masclista des del punt de vista jurídic. A la resta de l'estat, es parla de violència de gènere. Ja està.

Què hi ha diferències? Sí, hi ha molts pensadors i pensadores que podrien explicar quina és la diferència entre violència domèstica, violència masclista, violència de gènere, en l'àmbit familiar, en l'àmbit de la parella, en l'àmbit comunitari, etcètera, etcètera, però són qüestions terminològiques.

Una altra cosa és el que fem servir cadascuna i cadascú de nosaltres. I això té a veure sobretot amb com es diuen les coses als mitjans, perquè són l'altaveu, i als poders públics, perquè tenim la particularitat de tenir la rellevància puntual en un moment determinat d'ostentar el càrrec. Nosaltres parlem sempre de violència masclista, malgrat que moltes vegades quan parlem amb els mitjans això es tradueix en "violència de gènere", per exemple. Aquí no hi ha cap problema. Hi ha problemes quan es tradueix en "violència domèstica", que és tota una altra cosa.

És clar!

I això ha passat, em va passar la setmana passada, per exemple.

A on?

No, no, aquí, és igual, en un mitjà, clar. Jo vaig dir "violència masclista" i van posar "domèstica".

Per cert, ha llegit l'article de l'acadèmic de la RAE, Ignacio Bosque, que parla de les

guies de llenguatge no sexista?

Sí, però jo parlo de la interpretació que es pugui fer d'una entrevista o unes paraules que jo hagi dit. Jo no faig servir "violència domèstica" si no és que parlo de violència domèstica explícitament. Si parlo de "violència masclista", parlo de violència masclista. Si això de vegades es tradueix a l'hora de "picar-ho" en una altra cosa, ja no és cosa meva.

Amb els homicidis i assassinats passa exactament el mateix. Si volem ser rigorosos amb la terminologia jurídica són "homicidis". Quina és la diferència entre un homicidi i un assassinat, jo ara mateix no t'ho sé dir.

Bé, segons el Diccionari de la Llengua Catalana, un "homicidi" és un "delicte que consisteix a matar una persona sense circumstàncies que donin lloc a un altre delicte especial, com ara un assassinat o un parricidi", en canvi "assassinar" és "matar (algú) amb premeditació i traïdoria".

Però –ara intervé **Cristina Baulies Batiller**, cap de premsa de l'ICD– la diferència és quan hi ha hagut judici. Abans tot són homicidis. Fins que no hi ha judici, tots són homicidis.

–Exacte –continua **Gatell**–, és que jurídicament és així. Per tant, si volem ser rigorosos, doncs hem de parlar sempre, fins que no hi ha aquest judici, d'homicidis. Però no és la terminologia que fem servir nosaltres. Nosaltres fem servir sempre la terminologia d'assassinats de dones. Que és una incorrecció? No, no és una incorrecció; si de cas és una interpretació. Ara, no podríem anar davant d'un jutge a parlar d'un assassinat, per exemple, i segons qui parli, que no sigui la presidenta de l'ICD sinó que sigui un jutge o un lletrat, etc., doncs parlarà d'homicidis. Bàsicament això.

La segona pregunta era...?

Si els mitjans...

“El que no podem fer, és actuar per intuïció”

Escrit per Fabiola Llanos, La Independent
dijous, 8 de març de 2012 16:03

Ah, sí, si té alguna cosa a veure la difusió o no dels mitjans amb el fet que hi hagi hagut més dones mortes.

Exacte. Ens preguntem si estem baixant la guàrdia tant a la societat civil com als mitjans de comunicació quant al problema dels assassinats de dones.

Sap què passa? Que em costa molt fer aquesta derivada tan directa. La violència masclista i els assassinats de dones tenen unes causes i una base molt diferent que la que podem atribuir a si els mitjans de comunicació fan més o menys difusió o la fan millor o pitjor, o a si són vacances de Nadal, o si hi ha crisi, o si hi ha malalties mentals o si hi ha alcoholisme pel mig. Totes aquestes coses són circumstàncies que poden agreujar una situació determinada o que poden explicar una situació, però no són mai la causa de la violència masclista.

Per tant, la derivada aquesta directa a estem baixant la guàrdia i potser per això hi ha hagut sis dones mortes al gener –cosa insòlita, a la història (des que comptem les víctimes, és clar)–, jo no m'atreveixo a fer-la en absolut.

Una altra cosa és si realment estem baixant la guàrdia, i jo crec que més que baixar la guàrdia el que estem fent és frivoltzar. Estem frivoltzant una mica la xacra de la violència masclista. No recordo ben bé... No sé si era la senyora **Barea** que va sortir al programa de TV3, amb la **Montserrat Vila**

? Va ser ella? –pregunta a

Cristina Baulies

–

Barea

...

Barea

,

Consuelo Barea

... Bé, no ho sé segur, en tot cas: una experta va dir que l'any passat van morir a l'estat espanyol 70 dones assassinades per violència masclista, i que si ETA hagués matat 70 persones en un any aquí s'hauria muntat un escàndol, i en canvi no ha passat res.

Ha passat que, puntualment, en cadascuna d'aquestes morts, els mitjans han girat la vista cap allà i la societat ha fet un "Ah, ostres!".

“El que no podem fer, és actuar per intuïció”

Escrit per Fabiola Llanos, La Independent
dijous, 8 de març de 2012 16:03

"Una altra més"

Una altra més. Sí. I ha seguit amb la seva vida amb absoluta normalitat.

Per tant, més que baixar la guàrdia potser el que estem fent és frivolitzar i això sí que té a veure amb els mitjans en una qüestió, que és, sobretot, amb com s'informa. Jo penso que la base, o el secret, el *quid*, està en com s'informa.

Nosaltres vam editar fa uns mesos amb el Col·legi de Periodistes i el CAC uns materials pels mitjans de comunicació que van ser elaborats amb els mitjans de comunicació. El que costa és que els mitjans segueixin aquelles recomanacions de com informar. No es tractava només de

“El que no podem fer, és actuar per intuïció”

Escrit per Fabiola Llanos, La Independent
dijous, 8 de març de 2012 16:03

temes de violència masclista, però també i sobretot de temes de violència. I en canvi passen coses molt extraordinàries. Resulta que basem molts articles de diaris molt prestigiosos en el testimoni d'uns veïns, o en allò de "em sembla que era normal" o "és que jo crec que...". Qui (ho diu)? El veí de dalt, el de sota, la senyora que li venia el pa cada dia, la peixatera... Qui?

Això frivolitza els casos de violència masclista ja que si tenim mitja pàgina o una pàgina als diaris, o uns minuts a un informatiu o a una tertúlia radiofònica, o mig minut a la televisió, al telenotícies...- s'haurien d'aprofitar - i que no se'm malinterpreti- aquestes situacions per parlar realment de què és la violència masclista. Com la identifiquem? Tenim un problema gravíssim perquè ens costa identificar la violència masclista. Els hi costa fins i tot a les mateixes víctimes.

Aquest és l'esforç. I si a totes les notícies a sota es posés el telèfon gratuït d'atenció a les dones en situació de violència ens faríem totes i tots un favor: difondre d'una manera natural en el moment que la societat i els mitjans miren cap allà un recurs que és molt bo, que és molt vàlid, que a més a més costa molts diners i que està a disposició de tothom. I en canvi és pot conegut.

Per finalitzar aquesta part de l'entrevista, fa unes dues setmanes es van publicar unes declaracions seves segons les quals defensava l'abolició i no la regularització de la prostitució. Van ser molt polèmiques per la seva interpretació als mitjans. De quin context surt aquesta afirmació?

És una entrevista que em va fer EFE. Després va emetre un teletip i alguns diaris se'n van fer ressò.

És clar. És que quan es descontextualitza et preguntes: "en quin context es van fer aquestes declaracions?"

Doncs va ser una entrevista d'una hora i mitja aquí, parlant de moltíssimes coses. El que passa és que van posar el focus en allò. I, a veure, hem de partir d'una base: jo no sóc ingènua, o procuro no ser-ho. El govern de Catalunya no té cap competència per abolir ni regularitzar la prostitució.

“El que no podem fer, és actuar per intuïció”

Escrit per Fabiola Llanos, La Independent
dijous, 8 de març de 2012 16:03

Si em pregunta què m'agradaria a mi?, doncs a mi m'agradaria viure en una societat on les dones no haguessin de prostituir-se, on tinguessin tots els drets assegurats i on tinguessin les mateixes oportunitats que els homes, la qual cosa segurament faria que no s'hagués de recórrer a segons quin tipus de vida.

I no estic parlant de qüestions morals, sinó de qüestions de drets de les dones i d'integritat, i d'assegurar una manera digna, de dignitat de vida. Per tant, l'horitzó, segons la meva opinió, hauria de ser aquest.

Si nosaltres podem fer-hi alguna cosa o no, jo ho vaig remarcar molt. L'ICD en la situació actual la única cosa que pot fer és intentar influir en la forma de vida d'aquestes dones. I ho fem no directament, perquè a més a més hi ha altres estaments que se n'ocupen, però sí a través del suport a les entitats que sí que ho fan, i aquí a Barcelona n'hi ha moltíssimes.

Què és el que em preocupa a mi, com a presidenta de l'ICD? Com viuen aquestes dones. O és que a algú se li escapa la gran influència de la violència masclista en aquest àmbit? En l'àmbit dels abusos a les dones? Tant és a què es dediquin. És que sembla que segons quin discurs fem, justifiquem segons què passi en un àmbit determinat. Perquè, clar, com que es tracta de l'àmbit de la prostitució i no podem dir que no volem prostitutes perquè el que hem de dir és que les dones es poden dedicar al que vulguin... no siguem ingènues! Però, ep!, és la meva opinió, eh?

Llavors, per tant, com a presidenta de l'ICD, el que fem des de l'ICD és mirar de col·laborar amb les i els agents socials que calgui i polítics si s'escau –també, òbviament això es fa amb Interior, hi ha programes i circuits i altres recursos–, per (aconseguir) la màxima protecció d'aquestes dones.

Jo no poso en judici ni en valor ni en discussió si són prostitutes o no, però no podem obviar que ho són, i que per tant tenen unes circumstàncies de vida que les determinen en no tenir els mateixos drets ni tan sols que la resta de dones. Ara, l'objectiu, l'horitzó futur, l'horitzó últim, utòpic, deixem-ho en això, en utòpic, segons la meva opinió, seria poder viure en un lloc on les dones no haguessin de prostituir-se, on les dones no fossin una mercaderia, i on no fossin abusades sexualment, econòmica i de qualsevol altra manera per aquesta raó.

“El que no podem fer, és actuar per intuïció”

Escrit per Fabiola Llanos, La Independent
dijous, 8 de març de 2012 16:03

Moltes gràcies. Li agradaria afegir alguna altra cosa?

No, m'està molt bé, sí, sí.

Perfecte. Doncs ara, la Carmen i G. Aragón li farà una mena de test. Li dirà unes paraules i vostè haurà de dir el primer que li vingui al cap

Ai, Déu! I no es pot saber abans –pregunta **Gatell**–, és l'efecte sorpresa, oi? –afegeix rient.

Ja veurà com s'ho passarà molt bé.

No, no, si jo m'ho estic passant molt bé –riu **Gatell**–. Una altra cosa serà veure com sortirà això! O sigui, el que haig de dir és el que em suggereixi el que vostè em digui –dirigint-se a **G. Aragón**.

Sí, exacte. El primer que li vingui a la ment.

–Ai, ai! –riu **Gatell**, divertida.

La proposta li fa molta gràcia. Posem a prova la seva espontaneïtat.

JavaScript is disabled!

To display this content, you need a JavaScript capable browser.

```
swfobject.embedSWF('http://www.youtube.com/v/48iMnHs-DR0','avreloaded0','500','320','9.0.28','/plugins/content/avreloaded/expressinstall.swf',{autoplay:'0',color1:'0xFFFFFFFF',color2:'0x000000',rel:'0',egm:'0',border:'0',loop:'0'},{wmode:'window',bgcolor:'#FFFFFF',menu:'true'},{id:'p_avreloaded0',styleclass:'allvideos'});
```

“El que no podem fer, és actuar per intuïció”

Escrit per Fabiola Llanos, La Independent
dijous, 8 de març de 2012 16:03

□

□

□

□

** Nascuda a Sabadell l'any 1971, va ser alcaldessa de Castellar del Vallès per Convergència i Unió (2004-2007) i tinent d'alcalde a l'ajuntament del municipi, on també va coordinar l'Àrea Social i la gestió de les regidories de Cultura, Comunicació i Ensenyament (2003-2004), i de Joventut i Comunicació (1999-2003).*

D'altra banda, ha estat vicepresidenta del Fons Català de Cooperació (2004-2007), membre de la Comissió Mixta d'Educació (des de 2007), i, desde 2007, és assessora en temes d'igualtat i gènere a l'Associació Catalana de Municipis.

Gatell és llicenciada en Filologia Semítica (especialitat àrab) i té un potsgrau en Gestió d'administracions públiques (Aula d'Alts Estudis d'Electes-Associació Catalana de Municipis i Comarques i Universitat Autònoma de Barcelona, 2006). Actualment estudia segon grau de Filologia Catalana a la UOC.